

Ἐκ τοῦ οὗς. γύφτος καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ι ά.

1) Οἱ γύφτοι ὡς σύνολον πολλαχ.: Ἐφέτο μᾶς ἐπλάκωσε πολλή γυφτιά Πελοπν. (Τριφυλ.) || Φρ. Γυφτιά τ' ἀνέμ' (ἐπὶ πολυμελοῦς καὶ ρυπαρᾶς οἰκογενείας) Θεσσ. Πβ. γυφτο-λογιά. 2) Ἡ ἐξωτερικὴ ὁμοιότης πρὸς γύφτον Εὐβ. (Στρόπον.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν.): Ἡ γυφτιά τ' δὲ λείπει, μαῦρους Ἀράπ'ς! Στρόπον. 3) Ἡ ρυπαρότης, ἡ ἀκαταστασία ὡς ἰδιάζον γνώρισμα τῶν γύφτων σύνθηθ. : Τί γυφτιά εἶναι 'ς αὐτὸ τὸ σπῖτι! Πελοπν. (Τριφυλ.) Ἡ γυφτιά τ'ς δὲ λέγει! Ἡπ. (Ζαγόρ.) 4) Μεταφ., ἡ εὐτελὴς καὶ χυδαία συμπεριφορὰ σύνθηθ. : Τί γυφτιές εἶν' αὐτές; σύνθηθ. Δὲν τ'ς ἀφίβ' τ'ς γυφτιές τ' Εὐβ. (Στρόπον.) Κάνει 'φτου-ρος οὐλές τις γυφτιές Πελοπν. (Γαργαλ.) Ἦτανε γυφτιά αὐτὸ πῶκαμες Στερελλ. (Ἀχυρ.) || Παροιμ.

Ὁ γύφτος κι ἄγιος νὰ γενῇ, πάλι γυφτιάς μυρίζει (ἐπὶ τῶν μὴ ἀποβαλόντων τὴν προτέρα ἀγροικίαν παρὰ τὴν βελτίωσιν τῆς κοινωνικῆς αὐτῶν θέσεως). Συνών. ἀγέ-νεια, ἀναρθρωπιά, ἀπανθρωπιά, ἀρκοῦδιά, γαιδουριά 2, γαιδουροσύνη, γαιδουρότη, γομαριά, γουρουριά 2β, γυφτίλα 2, γυφτιλίκι 1, γύφτισμα, χωριάτιά. Ἀντίθ. εὐγένεια. β) Ἡ ἐπαιτεία Θράκ. (Ἀμόρ.) Μακεδ. (Δεσκάτ.) κ.ά. Συνών. διακονιά, ζητιανιά, ζη-τοῦλιά. γ) Ἡ φιλαργυρία Εὐβ. (Βρύς. Στρόπον.) Θήρ. Κωνπλ. Σκυρ. Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν.) κ.ά. — Λεξ. Περίδ. Μπριγκ. Δημητρ.: Ἡ γυφτιά τ' εἶν' ἡ κάψ', δικάρα δι χαλαίει Στρόπον. Ἀπὸ τῆ γυφτιά του οὔτε ὑπηρετρία παίρ-νει Λεξ. Δημητρ. || Φρ. Μὴν κάνεις γυφτιές! (=μὴν εἰσαι τσιγκούνης) κοιν. Συνών γυφτιλίκι 2.

γυφτίζω Ἡπ. (Ἰωάνν. Κόνιτσ.) Πελοπν. (Καλάβρυτ.) κ.ά. γυφτίζου Ἡπ. (Ζαγόρ. Κουκούλ.) Μακεδ. (Βόιον Δε-σκάτ.) Στερελλ. (Φθιώτ.) ῥ'φτίζου Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρ-ναν. Περίστ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ οὗς. γύφτος.

1) Ἀμτβ., συμπεριφέρομαι ὡς γύφτος, φέρομαι μικρο-πρεπῶς Ἡπ. (Ζαγόρ. Ἰωάνν. Κουκούλ.) Πελοπν. (Καλά-βρυτ.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν. Περίστ. Φθιώτ. κ.ά.): Σ' οὐλα τ' ῥ'φτίζ' αὐτὸς Αἰτωλ. Πάει τοῦ χονριό, γύφτισι Ζαγόρ. Οὐ Γιάβ'ς ῥ'φτίζ' Περίστ. Δὲ σ' φαίνεται σάματ' νὰ γυφτίξ' κάποιος αὐτὸς οὐ μυλωνᾶς; Κουκούλ. 2) Μετβ., ἐξευτελίζω, ἐκχυδαίζω τι Ἡπ. (Ζαγόρ. Κόνιτσ.): Τοῦ γύφτ'σι τοῦ τραγούδ' (τὸ παρεμόρφωσε δι' ἀκαλαισθήτων μεταβολῶν καὶ παραφωνιῶν) Ζαγόρ. Συνών. τὸ σκότω-σε. 3) Ἐπαιτῶ Μακεδ. (Δεσκάτ.) Στερελλ. (Περίστ.) Συνών. διακονεύω, ζητιανεύω, ζητοῦλεῦω.

γύφτικα ἐπίρρ. κοιν. γιούφτικα Μακεδ. (Βογατσ. Γήλοφ. κ.ά.) γύφτ'κα Εὐβ. (Στρόπον.) κ.ά.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γύφτικος.

Κατὰ τὸν τρόπον τῶν γύφτων, Ἀθιγγάνων, γλίσχρους, φαύλως κοιν.: Αὐτοὶ ζοῦνε γύφτικα Κεφαλλ. Φουνάεις γύφτ'κα (ὡς γύφτος) Εὐβ. (Στρόπον.) || Παροιμ.

Ἀρχοντ'κὰ τὰ πράζουμι κι γιούφτικα πηροῦμι (ἐπὶ τῶν περιφερομένων δημοσίᾳ μὲν κατὰ τρόπον πλούσιον, κατ' ἰδίαν δὲ διαγόντων μὲ λιτότητα) Μακεδ. (Βογατσ.)

Ἀρχοντιά τὸ κράζουμε καὶ γύφτικα περνοῦμε (συνών. μὲ τὴν προηγουμ.) Ν. Πολίτ., Παροιμ. 2, 526.

γυφτικοπερασμένος ἐπίθ. ἐνιχ. γυφτικουπερασμέ-νους Θράκ. (Γέν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γύφτικος (βλ. σημ. Β2γ) καὶ τῆς πχθ. μετοχ. τοῦ ρ. περνῶ.

Ἐπὶ ἄρτου, ὁ παρεσκευασμένος ἐξ ἀλεύρου κοσκινισθέν-τος διὰ τοῦ γύφτικου, ἦτοι κοσκίνου ἔχοντος λεπτοτά-τας ὅπας ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Μὴ φτωχοὺς μὴν κάτ'ς κι φάγης,
μ' ἀρχοντῶν μὴν κουβιντιάσης,
μὴ σὲ φάγουν τοῦ ψουμί σου,
τοῦ ψουμί σ' τοῦ σιμιτέγιου,
τοῦ γυφτικουπιρασμένου.

Συνών. ψιλοκοσκινισμένος.

γύφτικος ἐπίθ. κοιν. καὶ Τσακων. (Χαβουτσ.) γύφτι-κους Εὐβ. (Ἀγία Ἄνν.) Ἡπ. (Ζαγόρ. κ.ά.) γιούφτικος Πόντ. (Οἶν.) γιούφτικους Εὐβ. (Βρύς.) Μακεδ. (Βέρ. Δα-μασκην. Δαφνούδ. Ἐλευθερ. Θεσσαλον. Κοζ. Νάουσ. Πάγγ. Σιάτ. Σιδηρόκ. Χωριστ. κ.ά.) γύφτ'κους Ἀλόνν. Εὐβ. (Ἀκρ. Στρόπον. Ψαχν. κ.ά.) Ἡπ. (Ἀγναντ. Ἀρτοπ. Δολιαν. Δωδών. Ἰωάνν. Κουκούλ. Μέγα Περιστέρ. Νε-γᾶδ. Μεγαλόβρ. Πήλ.) Θράκ. (Αἶν. κ.ά.) Μακεδ. (Δα-σοχώρ. Ἐράτυρ. Καστορ.) Πάρ. Σάμ. Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν. Ἀχυρ. Καρ. Καρπεν. Ὀρχομεν. Περίστ. Φθιώτ. Φωκ. Χαιρών.) γιούφτ'κους Α. Ρουμελ. (Συναπλ.) Θράκ. Μακεδ. (Ἅγιος Νικόλ. Βόιον Βρία Γαλατ. Ἐράτυρ. Κοζ. Ρουμλ. Σιάτ. Χαλκιδ.) Θεσσ. (Βαθύρρ. κ.ά.) ὕφτικος Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πόντ. (Ἰνέπ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. γύφτος. Ἡ λ. ἤδη καὶ εἰς Ἀκολουθίαν τοῦ ἀνοσίου τραγογένη Σπανοῦ, Ἐ. Legrand, Bibl. gr. vulg., 2, 47.

Α) Ἐπιθετικ. 1) Ὁ ἀνήκων, ὁ ἀρμόζων εἰς γύφτον κοιν. καὶ Πόντ. (Οἶν.): Ἄς ἔχη παρᾶδες, ἔχει βένα γύφτικη, δὲ badρεύεται (βένα = φλέβα) Ἡπ. (Χιμάρ.) Γιούφτικο σπῖ-τι, τὸ σπῖτι 'μουνα (τὸ σπῖτι μας ὁμοιάζει μὲ σπῖτι γύ-φτου) Οἶν. Γύφτικος χορὸς Ἡπ. Ἰσεῖς τ' ἄλλουγα τὰ 'χι-τι σὰ γύφτικις γουμάρις (δηλ. σὰν γαιδοῦρες χωρὶς σαμάρι καὶ καπίστρι) Θεσσ. (Μεγαλόβρ.) || Φρ. Μὴ γύφτ'κη σα-λάτα (ἐπὶ τῶν ἐπαιρομένων διὰ πλουσίαν τινὰ δαπάνην) Θράκ. (Αἶν.) Γύφτικο μνημόσυνο (ἐπὶ μεγάλης ἀκαταστασί-ας) Πελοπν. (Γορτυν. Τριφυλ.) Σὰν τ' γύφτ'κου τσ'κάλ' (συνών. μὲ τὴν προηγουμ.) Μακεδ. (Καστορ.) || Παροιμ. φρ. Χάνιτι σὰν γιούφτικου ἀλεύρ' (ἐπὶ πραγμάτων ταχέως κατα-ναλισκομένων) Μακεδ. (Πάγγ.) Χάνιτι σὰν δού γύφτ'κου προζύμ' (εἰρωνικῶς, ἐπὶ πραγμάτων καὶ προσώπων τὰ ὅ-ποια ἐξαφανίζονται χωρὶς νὰ γίνουν ἀντιληπτά, ὅπως τὸ ἀνύπαρκτον γύφτικο προζύμι, διότι οἱ γύφτοι ζυμώνουν χω-ρὶς προζύμι) Εὐβ. (Ἀκρ. Ψαχν. κ.ά.) Χάθηκε σὰν τὸ γύ-φτικο σακκούλι (ἐπὶ προσώπων ἀπείρων ἐκ παροιμιολογ.) Πελοπν. (Γαργαλ.) || Παροιμ.

Γύφτικο σπῖτι καίγεται καὶ βιὸς σὺ λογαριάζεις (ἡ ζημιὰ τὴν ὅποιαν ὑφίσταται ὁ πτωχὸς ἐξ ἀτυχήματος εἶ-ναι ἀσήμικτος, διότι ἡ περιουσία του εἶναι ἀναξία λόγου) Κέρκ.

Γύφτικο σπῖτι καύγεται | κ' οἱ γύφτοι περιχαίρονται (ὅτι τῶν ἐνδεῶν αἱ ζημίαι παρορῶνται) Κάρπ.

Γύφτικου σπῖτ' καίτι κι προκουπὴ γυρεῦς; (ἐπὶ τῆς μεγάλης σημασίας τῶν ζημιῶν ἐπὶ τῶν ἀπόρων) Εὐβ. (Ἀγία Ἄνν.)

Γύφτικους γάμους γένιτι κι βιὸ δὲ λογαριάζιτι

(εἰρωνικῶς, ἐπὶ ἐνδεῶν σπαταλώντων ἐν εὐθυμίᾳ τὰ ὀλίγα ὑπάρχοντα) Ἦπ. (Ζαγόρ.)

Παππάδικα κουρμπέτια καὶ γύφτικα κινάσματα

(συνών. μετὰ τὴν προηγουμένην.) Μακεδ. || Ἄσμ.

Κάτον 'ς τὰ γιούφτουκάλυβα, 'ς τὰ γιούφτικα καλύβια,
ἰκεῖ 'ν' οὐ γιούφτους ἄρρουστους βαριά γιὰ νὰ πιθάνη
Μακεδ. (Δαμασκην.) || Ποίημ.

Λαλοῦν φλογέρες γύφτικες, ἀκούονται τραγούδια
καὶ βροντοφῶνα τύμπανα καὶ θόρυβος καὶ γέλια

Α. Βαλαωρ., Ἔργ. 3, 83. 2) Ὁ κατασκευασθεὶς ὑπὸ γύφτου, ἤτοι σιδηρουργοῦ κοιν. καὶ Τσακων. (Χαβουτσ.): Γύφτικος μύλος — ταμπονράς — σουγιάς, γύφτικη πρόκα, γύφτικο καρφί — σκεπάρι κοιν. Γιούφτ'κη ἀρίδα (= τρυπάνι) Μακεδ. (Χαλκιδ.) Γύφτικη κατίνα (= μοχλὸς) Μῆλ. Γιούφτ'κη κλειδουριά Ἦπ. (Δωδών.) Γιούφτ'κη τσ'κούρα (μέγας πέλεκυς κατασκευασθεὶς ὑπὸ σιδηρουργοῦ) Θεσσ. (Βαθύρρ.) Γιούφτ'κους κασμάς Ἦπ. (Δωδών.) Ἡ πόρτα τοῦ σπιτιοῦ ἐκλείνει μετὰ γύφτικη κλειδαριά Πελοπ. (Οἶν.) Γιούφτικο λανάρι (εἰδικὸν κτένιον διευθετημένον κατὰ τρεῖς ἕως τέσσαρας σειράς, χρησιμοποιούμενον διὰ τὸν πρῶτον διαχωρισμὸν τοῦ ἐρίου) Πελοπ. (Πιάν.) || Φρ. Ἀπ' τοῦ κρύου παιζοῦν τὰ δόντια μ' σὰν γιούφτικους ταμπονράς (ὅστις εἶναι ἡχηρὸς) Μακεδ. || Παροιμ. φρ. Καμαρώνει σὰ γύφτικο σκεπάρι (ἐπὶ τῶν παρ' ἀξίαν ἐπαιρομένων) πολλὰ. 3) Ἐπὶ προσώπων καὶ πραγμάτων, ὁ ἔχων τὴν χροιάν ἐπιδερμίδος γύφτου, ὁ μαυριδερός κοιν.: Γιούφτικα σταφύλια Θράκ. (Σαμακόβ.) Γιούφτικα φασούλια Ἦπ. (Θεσπρωτ.) Βάναμαν 'ς τ'ς κήπ'ς γύφτ'κα φασούλια Ἦπ. (Ἀρτοπ.) Πβ. γύφτοφάσουλα, μαυρομάτικα. 4) Μεταφ., ὁ εὐτελής, ὁ μικροπρεπής, ὁ ἀρμόζων εἰς γύφτον κοιν.: Κάμνει γιούφτικα παζάρια Εὐβ. (Βρύς.) Γιούφτικες δουλειές εἰν' αὐτὲς Μακεδ. (Ἐλευθερ.) Εἶνι γιούφτικα πράματα (ἐπὶ τῶν μικροπρεπῶς συναλλασσομένων) Μακεδ. (Βέρ.) || Παροιμ. Γιούφτικον γ'νὶ ἀποῦ 'ν Τρίτ' ὥς τ' Τετράδ' (τὰ εὐτελῆ πράγματα φθείρονται ταχέως) Ἦπ. Γυναίκεος γάμος, γύφτικο μνημόσυνο (γυναίκεος γάμος = ὁ τελούμενος εἰς τὴν οἰκίαν τῶν γονέων τῆς νύμφης, ὅπου συνήθως δὲν γίνονται διασκεδάσεις) Πελοπ.

Β) Οὐς. 1) Ἀρσ. ἐν., ὁ ΝΑ ἄνεμος, ὡς πνέων ἀπὸ τὴν διεύθυνσιν πού εὐρίσκονται τὰ Γιούφτικα, συνοικία τῶν Ἰωαννίνων Ἦπ. (Ἰωάνν.) β) Εἶδος κυκλίου χοροῦ, ὁ ὁποῖος χορεύεται ὑπ' ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν Μακεδ. (Ρουμλ.) 2) Οὐδ. ἐνικ., τὸ ἐργαστήριον τοῦ γύφτου, τὸ σιδηρουργεῖον κοιν. καὶ Τσακων.: Ἐπὶ γὰρ 'ς τὸ γύφτικο κι ἀτσάλωσα τὴν ἀξίνα μου Πελοπ. (Τριφυλ.) Τάσ' τὸ γύφτικο δ' ὀράκα (μέσα εἰς τὸ σιδηρουργεῖον τὸν εἶδα) Τσακων. || Παροιμ. Φρ. Σὰν ὁ πόδικας 'ς τὸ γύφτικο (ἐπὶ τῶν κακῶς συντηρουμένων) Πελοπ. (Μάν.) β) Λεπτὸν καὶ εὐτελὲς ὕφασμα Πόντ. (Ἰνέπ.) γ) Κόσκιον ἔχον λεπτὰς ὁπὰς Θράκ. (Γέν.) 3) Οὐδ. πληθ., ἡ συνοικία τῶν γύφτων ἢ περιοχὴ, εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκονται συγκεντρωμένα σιδηρουργεῖα κοιν.: Φρ. Κάτι τρέχει 'ς τὰ γύφτικα (ἐπὶ ζητήματος ἀσημάντου) κοιν. β) Ἡ γλῶσσα τῶν Ἀθιγγάνων σύνηθ.: Κι γιούφτικα νὰ μάθ'ς καλά εἶνι Μακεδ. (Πάγγ.)

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τοῦς τύπ. Γιούφτικη Πόρτα (πύλη φρουρίου) Ἀθῆν. (παλαιότ.) Γιούφτικο Πελοπ. (Γύθ. Μάν. Οἶν.) Γιούφτικο Ἀλώνι Πελοπ. (Τριφυλ.) Γιούφτικο Ρέμα Πελοπ. (Τριφυλ.) Γιούφτικα Ζάκ. (Καταστάρ.) Ἦπ. (Ἰωανν.) Θράκ. (Ξάνθ.) Πελοπ. (Τριφυλ.) Στερελλ. Γιούφτ'κα Ἦπ. (Ἀγναντ.) Πάρ. Στερελλ. (Λαμ.) Γιούφτικα Μακεδ. (Χωριστ.) Γιούφτ'κα Μακεδ. (Ἐράτυρ. Σιάτ.)

γυφτίλα ἡ, σύνηθ.

Ἐκ τοῦ οὐς. γύφτος καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ίλα.

1) Ὁσμῆ, ἀποφορὰ γύφτου σύνηθ.: Μυρίζ' γυφτίλα δὴ μέσα Ἦπ. (Ζαγόρ.) Γιούφτικα μυρίζ' τοῦ σπὶτ' Στερελλ. (Φθιώτ. Φωκ.) || Ἄσμ.

Γύφτος παππᾶς κι ἂν γενῇ, χέρι μὴ τοῦ φιλήσης,

ἔσο κι ἂν παππαδίση, | γυφτίλας θὰ μυρίση

Στερελλ. (Ἀρτοπ.) 2) Μεταφ., ἡ ρυπαρότης, ἡ φιλαργυρία, ἡ ἄσεμνος συμπεριφορὰ, ὡς ιδιότητες τοῦ γύφτου Εὐβ. (Ἀγία Ἄν. Βρύς.): Ἡ γυφτίλα του εἶναι μία! Βρύς. β) Σύνολον γύφτων Μακεδ. (Πεντάλοφ.)

γυφτιλίκι τό, ἐνιαχ. γυφτ'λίκι Ἦπ. (Ἰωάνν. κ.ά.) γυφτ'λίξ' Ἦπ. Στερελλ. (Φθιώτ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. γύφτος καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ίλικι.

1) Ἡ ἀγένεια, ἡ μικροπρέπεια ἐνθ' ἂν. Συνών. γυφτιὰ 4. 2) Ἡ φιλαργυρία Ἦπ. (Ἰωάνν. κ.ά.) Στερελλ. (Φθιώτ.) Συνών. γυφτιὰ 4β.

γύφτισμα τό, Στερελλ.

Ἐκ τοῦ ρ. γυφτίζω.

Γυφτιλίκι, τὸ ὅπ. βλ.

γυφτισσάνα ἡ, ἐνιαχ. γυφτ'σσάνα Ἦπ. (Κουκούλ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. γύφτισσα, διὰ τὸ ὅπ. βλ. γύφτος, καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -άνα.

Ἡ λίαν φιλάργυρος γυνὴ ἐνθ' ἂν.

γυφτισσάρα ἡ, ἐνιαχ. γυφτ'σσάρα Ἦπ. (Κουκούλ.)

Μεγεθ. τοῦ οὐς. γύφτισσα, διὰ τὸ ὅπ. βλ. γύφτος.

Γυφτισσάνα, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἂν.: Φαίνεται π' θὰ γέν' κι αὐτὴ μυγὰλ' γυφτ'σσάρα, ἅμα θὰ μυγαλώσ' Κουκούλ.

γυφτίτσα ἡ, Πελοπ. (Καρδαμ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. γύφτος καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ίτσα.

Τὸ πτηνὸν Φοινίκουρος ὁ ὠχρόουρος (Phoenicurus ochrurus) τῆς οἰκογ. τῶν Κοσσυφιδῶν (Turdidae) Συνών. βλ. εἰς Γιάννακας 2.

γυφτισσοπούλλα ἡ, ἐνιαχ. γυφτ'σσουπούλλα Στερελλ. (Βαρετάδ. Σπάρτ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. γύφτισσα καὶ πούλλα.

1) Τὸ πτηνὸν Φοινίκουρος ὁ ὠχρόουρος (Phoenicurus ochrurus) τῆς οἰκογ. τῶν Κοσσυφιδῶν (Turdidae) ἐνθ' ἂν.: Πιάνου ἀγριουσπέτζια, γυφτ'σσουπούλλις, σ'ταρῆθρις (ἀγριουσπέτζια = εἶδος στρουθῶν) Στερελλ. (Σπάρτ.) Κ' ἡ γυφτ'σσουπούλλα πιάν'τι 'ς τὴν παῖδα, ὅπου κι οὐ καλονόμους αὐτόθ. Συνών. βλ. εἰς λ. Γιάννακας 2. 2) Τὸ πτηνὸν Σίττη ἡ μοναχική (Sitta solitaria), τῆς οἰκογ. τῶν Κοσσυφιδῶν (Turdidae) Στερελλ. (Βαρετάδ.) Συνών. μέρουλα, πετροκόσσυφας, τσοπανάκος.

γυφτισσούλα ἡ, ἐνιαχ. γυφτ'σσούλα Ἦπ. (Ραδοβύζ.)

Θεσσ. (Κακοπλεύρ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. γύφτισσα, διὰ τὸ ὅπ. βλ. γύφτος.

Ἡ Ἀθιγγανὶς ἐνθ' ἂν.

γυφτισσοφωλιά ἡ, ἐνιαχ. γυφτ'σσουφωλιά Στερελλ. (Σπάρτ.)

Ἐκ τῶν οὐς. γύφτισσα, διὰ τὸ ὅπ. βλ. γύφτος, καὶ φωλιά.

Ἡ φωλεὰ τοῦ πτηνοῦ γυφτισσοπούλλα.

